

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «МИРОНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF MIRONOV v. UKRAINE)**

(Заява № 19916/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

14 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

14/03/2007

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Миронов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен, Голова,

пані С. Ботучарова,

п. В. Буткевич,

пані М. Цаца-Ніколовська,

п. Р. Маруст,

п. Дж. Боррего Боррего,

пані Р. Ягер, судді,

та пані К. Вестердік, Секретар секції,

після обговорення в нарадчій кімнаті 20 листопада 2006 року,

виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 19916/04), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України паном В'ячеславом Олексійовичем Мироновим (далі – заявник) 21 травня 2004 року. Заявник помер 14 листопада 2004 року, вдова висловила бажання підтримати скаргу.

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженими - пані В. Лутковською та паном Ю. Зайцевим.

3. 15 березня 2005 року Суд направив заяву на комунікацію Уряду. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

4. Заявник народився в 1952 році і помер 14 листопада 2004 року. Листом від 4 квітня 2005 року вдова заявника повідомила Суд, що вона має намір підтримати заяву.

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

5. В травні 2003 року заявник звернувся з позовом до Кіровського районного суду проти свого колишнього роботодавця – державного підприємства «Макіїввугілля» про відшкодування заборгованості із

заробітної плати і відшкодування нематеріальної шкоди. 15 серпня 2003 року суд присудив заявнику 13 890,79 грн.¹

6. 25 вересня 2003 року відділ державної виконавчої служби Центрально-Міського районного управління юстиції м. Макіївки відкрив виконавче провадження. 21 жовтня 2003 року заявник отримав 574,75 грн. Пізніше заявник отримав 2 666 грн. Решта суми, присудженої заявнику, залишається невиплаченою.

7. В жовтні 2003 року заявник звернувся з позовом до Центрально-Міського суду м. Макіївки проти Центрально-Міської виконавчої служби про невиконання судового рішення, винесеного на його користь. 2 грудня 2003 року суд задовольнив вимоги заявника і зобов'язав виконавчу службу накласти арешт на майно боржника. Листом від 12 березня та 5 травня 2004 року Донецьке обласне управління Міністерства юстиції повідомило заявника, що в січні - лютому 2004 року було накладено арешт на деяке майно і рахунки боржника і що рішення, винесене на користь заявника, буде виконане поступово, в порядку черговості за списком стягувачів.

8. В серпні 2004 року заявник звернувся з позовом до Кіровського районного суду проти державного підприємства «Макіїввугілля», вимагаючи відшкодування заборгованості із заробітної плати у зв'язку з тривалим невиконанням рішення, винесеного на його користь. 28 жовтня 2004 року суд не задовольнив позов заявника. 20 грудня 2004 року суд визначив заявнику термін подачі апеляційної скарги у відповідності з процесуальними вимогами, передбаченими законом. 14 липня 2005 року Кіровський районний суд повернув апеляційну скаргу, подану вдовою заявника. Вона звернулась з апеляційною скаргою на цю ухвалу. Сторони не надали будь-якої інформації про подальший розвиток провадження.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

9. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пп. 16 - 18, рішення від 27 липня 2004 року).

ЩОДО ПРАВА

I. ЩОДО LOCUS STANDI ПАНІ МИРОНОВОЇ

10. Заявник помер в листопаді 2004 року. 4 квітня 2005 року вдова заявника повідомила Суд, що вона бажає підтримати заяву.

---

1. На час розгляду справи приблизно 2 386,37 євро.

11. Уряд-відповідач зазначив, що Суд попередньо дозволяв близькому родичу замінити заявника в провадженні у Суді (див. «Гайдук проти України» (ухвала), № 45526/99 і далі, ECHR 2002-VI). Таким чином, Уряд залишив це питання на розсуд Суду.

12. Суд нагадує, що ця заява стосується права власності, яке зазвичай передається правонаступникам, і в цій справі близька родичка заявника бажає підтримати заяву. За цих обставин справи Суд вважає, що вдова заявника (далі – правонаступниця) продовжить провадження замість заявника. Однак в цьому тексті Суд надалі посилатиметься на заявника.

II. ЩОДО СТВЕРДЖУВАНОГО ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

13. Заявник скаржився на тривале виконання рішення, винесеного на його користь. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу. Ці статті, у відповідних частинах, передбачають наступне:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

A. Щодо прийнятності

14. Уряд надав зауваження щодо вичерпання засобів юридичного захисту на національному рівні, подібні до тих, що Суд уже відхилив у справі «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пп. 28 - 32, рішення від 27 липня 2004 року). Суд вважає, що ці зауваження повинні бути відхилені з тих самих підстав.

15. Суд робить висновок про те, що скарга заявника відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції щодо затримки у виконанні рішення Кіровського районного суду не є явно необґрунтована в сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції. Таким чином, вона має бути оголошена

прийнятною. З цих самих підстав скарга заявника відповідно до статті 1 Першого протоколу не може бути оголошена неприйнятною.

В. Щодо суті

16. Уряд стверджував, що держава не може вважатись відповідальною за борги її підприємств. Уряд стверджував, що відповідальність держави в цій справі обмежувалась організацією і належним здійсненням виконавчих проваджень. Уряд зазначив, що виконавча служба виконала всі необхідні дії і не може нести відповідальність за затримку. Зокрема, завдяки зусиллям виконавчої служби рішення було частково виконане.

17. Заявник не погодився.

18. Суд зазначає, що рішення, винесене на користь заявника, залишалось невиконаним протягом більше трьох років і одного місяця.

19. Суд нагадує, що він уже визнав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції і статті 1 Першого протоколу у справах, подібних до цієї заяви (див., серед інших, рішення, зазначене вище, пп. 42 - 46; «Шмалько проти України», № 60750/00, пп. 55 - 57, рішення від 20 липня 2004 року).

20. Розглянувши всі матеріали, надані йому, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатного переконати його дійти іншого висновку у цій справі.

21. Таким чином, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції і статті 1 Першого протоколу.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

22. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію.»

“If the Court finds that there has been a violation of the Convention or the Protocols thereto, and if the internal law of the High Contracting Party concerned allows only partial reparation to be made, the Court shall, if necessary, afford just satisfaction to the injured party.”

А. Шкода

23. Заявник вимагав суму заборгованості за рішенням суду та 8 737,31 грн¹ на відшкодування матеріальної шкоди. Він далі вимагав 5 000 євро на відшкодування нематеріальної шкоди.

---

1. Приблизно 1415 євро.

24. Уряд зазначив, що якщо Суд присудить заявнику суму заборгованості за рішенням суду, то це призведе до ситуації з двома рішеннями, винесеними на користь заявника, на основі однієї і тієї ж вимоги. Таким чином, Уряд просив Суд відхилити цю вимогу. Щодо решти вимог заявника Уряд стверджував, що вони необґрунтовані, оскільки вони не підтверджені жодними документами.

25. Таким чином, оскільки заявник вимагав суму, присуджену йому рішенням суду, Суд вважає, що Уряд повинен виплатити йому заборгованість (див. пункт 6) на відшкодування матеріальної шкоди. Щодо решти вимог заявника про справедливую сатисфакцію за матеріальну шкоду Суд не вбачає причинного зв'язку між визнаним порушенням і стверджуваною матеріальною шкодою; таким чином, він відхиляє цю вимогу. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як того вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику 800 євро на відшкодування нематеріальної шкоди.

В. Витрати

26. Заявник вимагав 80 євро на відшкодування витрат, понесених в національному провадженні, та 300 євро витрат у Суді.

27. Уряд стверджував, що ці вимоги необґрунтовані, оскільки вони не підтверджені жодними документами.

28. Суд вважає, що заявник не надав жодного підтвердження стверджуваних витрат; таким чином, він нічого не присуджує у цьому зв'язку.

С. Пеня

29. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Вирішує*, що правонаступниця заявника, пані Ніна Миронова, має відповідний статус для того, щоб продовжити це провадження від його імені;
2. *Оголошує* заяву прийнятною;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

4. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
5. *Вирішує*, що:
  - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити пані Ніні Мироновій суму заборгованості, присуджену заявнику рішенням від 15 серпня 2003 року, а також 800 євро (вісімсот євро) на відшкодування нематеріальної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника;
  - (b) ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
  - (c) у випадку невикплати чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявнику суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти (simple interest), з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку;
6. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 14 грудня 2006 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. Вестердік
Секретар

П. Лоренцен
Голова